

Udvalget foreslår, at ministerialbogsføreren (personregisterføreren) i ministerialbogen (personregistret) i et særligt felt (anmærkningsrubrikken) skal markere hjemlen for en konkret navngivning eller navneændring. Det vil herefter ved et simpelt opslag kunne fastslås, om navnet er taget i medfør af bestemmelsen om patronymnavn og således ikke kan gives videre.

Om udvalgets overvejelser henvises i øvrigt til betænkningen, side 138 ff.

2.8.2.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende er enig med Navnelovsudvalget i, at der bør indføres en adgang til at tage et patronymnavn, og at et sådant navn skal kunne dannes efter dansk navneskik, dvs. ved tilføjelse af endelsen *-søn* eller *-datter* og efter andre sprog, hvis navnet har tradition i en kultur, som tillader dette, eksempelvis for islændinge ved tilføjelse af endelsen *-søn* eller *-dóttir*.

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende er således enig med udvalget i, at der er mange hensyn, som taler for en sådan ordning, herunder det udbredte ønske herom, at en sådan ordning ikke kan anses for at stride mod dansk navneskik, samt at der ikke længere er tungtvejende administrative grunde for ikke at genindføre adgang til at tage et patronymnavn.

Ministeriet er dog enig med Navnelovsudvalget i, at et patronymnavn ikke bør kunne videregives, idet navnet netop er personligt og henviser til den specifikke relation mellem barn og forælder.

Det foreslås derfor i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, at der som efternavn kan tages en af forældrenes fornavn med tilføjelsen *-søn* eller *-datter*, eller en af forældrenes fornavn med en anden tilføjelse, der viser slægtskabet, hvis navnet har tradition i en kultur, som tillader dette.

Afskæring af muligheden for at videregive et sådant patronymnavn er indført i lovforslagets §§ 4, stk. 2, og 11, stk. 2.

2.8.3. Adgang til at tage et familiemedlems fornavn som efternavn

2.8.3.1. Gældende ret

En række kulturer skelner ikke mellem for- og efternavn. Det drejer sig f.eks. om visse lande i fjernøsten, visse muslimske lande og visse ikke-muslimske afrikanske lande. Et navn fra disse kulturer kan således anvendes både som for- og efternavn.

For eksempel ønsker personer fra Sri Lanka ofte, at deres børn kan få faderens fornavn som efternavn, li-

gesom en kvindelig ægtefælle ofte ønsker mandens fornavn som efternavn. Også i visse ikke-muslimske afrikanske navnekulturer anvendes faderens fornavn som efternavn. Tilsvarende anvender personer med tilknytning til den muslimske kulturkreds ofte ikke fast efternavn. Børn får således ofte et (eget) fornavn efterfulgt af faderens, farfaderens og eventuelt oldefaderens fornavne. Der er derfor i nogle kredse et ønske om også at kunne følge denne navneskik i Danmark.

Efter den gældende navnelov er der ikke adgang til at tage et fornavn som efternavn. Det gælder, uanset om navnet har tradition i en kultur, der ikke skelner mellem for- og efternavne, eller om der er tale om et traditionelt dansk fornavn.

Hvis der ikke er nogen, der bærer navnet som efternavn, vil det efter omstændighederne kunne godkendes som et nydannet efternavn. Efter bestemmelsen i § 6, nr. 6, kan et nyt efternavn ikke erhverves, hvis navnet er et egentligt fornavn. Det vil således som udgangspunkt ikke være muligt at tage et fornavn som efternavn, hvis det står på Kirkeministeriets liste over godkendte fornavne. Hvis det kan dokumenteres, at navnet også har karakter af efternavn og mest er anvendt som efternavn, kan navnet dog tillades som efternavn.

2.8.3.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

I sine overvejelser, om det bør tillades at tage en forælders, bedsteforælders eller ægtefælles fornavn som efternavn, hvis navnet stammer fra en kultur, der ikke skelner herimellem, har Navnelovsudvalget lagt vægt på, at anvendelse af faste, slægtsmæssigt forankrede efternavne for personer, der kommer fra andre navnekulturer, vil kunne få betydning for, hvordan deres eget kulturelle miljø opfatter dem.

Efter udvalgets opfattelse synes hensynet til slægtsfølelsen for de personer, der allerede bærer det pågældende navn som efternavn, ikke at kunne anføres imod, at det tillades andre også at tage det pågældende navn som efternavn. De personer, der allerede bærer navnet, vil således typisk have tilknytning til den samme kultur som dem, der af kulturelle grunde også ønsker at føre navnet som efternavn, og de må derfor forventes at have forståelse for dette ønske.

Udvalget har på den baggrund fundet, at det bør være muligt at tage en forælders, bedsteforælders, ægtefælles eller samlevers fornavn som efternavn, hvis navnet har tradition i en kultur, der ikke sonderer mellem for- og efternavne.

Afgørende for, at et navn kan tages efter dette forslag, er efter udvalgets opfattelse, om navnet har en tilstrækkelig tradition i den pågældende navnekultur.